slagteaffald« fortolkes som omfattende produkter af tilsvarende handelsværdi som »kalkungumpe«.

Lecourt Monaco Pescatore
Donner Trabucchi Strauß Mertens de Wilmars

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. februar 1970.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT KARL ROEMER FREMSAT DEN 29. JANUAR 1970

Høje Ret.

Den sag, vi beskæftiger os med i dag, angår fortolkningen af Rådets forordning nr. 22 af 4. april 1962 om gradvis oprettelse af en fælles markedsordning for fjerkrækød (ABl. 1962, side 959) og af Kommissionens gennemførelsesforordninger nr. 77 og 136 af henholdsvis den 23. juli og den 31. oktober 1962 (Bekendtgjort i ABl. 1962, side 1881 og 2625).

Med hensyn til disse tekster er det først og fremmest væsentligt at fastslå, at artikel 4 i forordning nr. 22 har gjort importen af slagtet fjerkræ og dele af fjerkræ hidrørende fra tredjelande afgiftspligtig. Afgiftsbeløbene for dele af slagtet fjerkræ blev første gang fastsat ved Kommissionens forordning nr. 77 i form af omregningskoefficienter med hensyn til de for slagtede høns, kyllinger og kalkuner gældende afgiftsbeløb, som disse var fastlagt i forordning nr. 76. Til at begynde med fastsatte man to koefficienter: en koefficient på 1,25 for dele af slagtet fjerkræ ifølge position ex 02.02 i den fælles toldtarif og en koefficient på 0,46 for spiseligt slagteaffald ifølge samme toldposition. Herefter opdelte Kommissionens forordning nr. 136, som trådte i kraft den 12. november 1962, positionen med »udskåret fjerkræ« i to underpositioner benævnt henholdsvis »rygge og halse« (med koefficienten 0,75) og »andre varer« (med koefficienten 1,25). Senere indførte Kommissionens forordning nr. 79/66 af 29. juni 1966, der i virkeligheden ikke direkte vedrører nærværende sag, en ny under inddeling af toldpositionen »udskåret fjerkræ«, hvori den især fastsatte en særlig koefficient på 0,50 for »rygge, halse, rygge med hals, gumpe og vingespidser«.

Disse tekster vedrører importen fra De forenede Stater af en vis vare, som tolddeklareredes den 12. november 1962 af firmaet Bollmann, importør af fødevarer med sæde i Hamburg, nemlig den vare, som firmaet kaldte »spiseligt slagteaffald fra kalkuner« i den faktura, som var vedlagt tolddeklarationen. Varen, som ifølge firmaet Bollmanns deklaration var bestemt til menneskeføde, blev først af det kompetente toldkontor henhørt under position 02.02-C i den tyske afgiftstarif (det vil sige en bestemt position i den opregning af alle afgiftspligtige varer inden for rammerne af de forskellige fælles markedsordninger, som findes i den tyske lov af 13. august 1962 om opkrævning af afgifter (»Abschöpfungserhebungsgesetz«)). I overensstemmelse hermed fastsatte toldkontoret visse beløb, der skulle betales som almindelig afgift, tillægsafgift og udligningsskat. Senere ændrede toldkontoret sin første afgørelse under hensyn til en afgiftstarifoplysning, som var tilgået det i mellemtiden og forlangte betaling af det resterende afgiftsbeløb med den begrundelse, at den deklarerede vare ikke skulle betragtes som »spiseligt slagteaffald« men skulle henføres under position 02.02-B-II-b, »udskåret fjerkræ«.

Firmaet Bollmanns klage over denne afgørelse blev afvist. Den eneste ændring i gunstig retning, som importøren opnåede fra hovedtoldkontoret, var en erklæring fra dette om, at pågældende kun skulle betale den almindelige afgift. Med hensyn til det vigtige spørgsmål om tariferingen fik firmaet Bollmanns sagsanlæg ved Finanzgericht i første omfang et for sagsøger fordelagtigt udfald. Denne domstol gav firmaet medhold i dets opfattelse og fastslog, at den pågældende vare ifølge den på importdatoen gældende tarif skulle have været henført under positionen »spiseligt slagteaffald«, og at afgiften følgelig skulle nedsættes til det oprindelige beløb. Denne afgørelse var navnlig baseret på den tyske toldtarifs forklarende bemærkninger, som ifølge indledningskommentar nr. 2 til afgiftstariffen ligeledes skal tages i betragtning ved dennes fortolkning, og hvorefter haler kun udgør spiseligt slagteaffald.

Hovedtoldkontoret ønskede ikke at føje sig efter afgørelsen og ankede Finanzgerichts dom til Bundesfinanzhof, hvor sagen endnu verserer. Hovedtoldkontoret har i anken gjort gældende, at betegnelsen »spiseligt slagteaffald« i position 02.02 i den tyske toldtarif og i afgiftstariffen har den betydning, som den fælles toldtarifs position 02.02. tillægger den. Ifølge hovedtoldkontoret omfatter de forklarende bemærkninger til den tyske toldtarif (kapitel 2, afsnit 1, stk. 3), som Finanzgericht har refereret til og hvorefter haler er spiseligt slagteaffald, i virkeligheden kun de dele af dyrekroppen, som er fremkommet ved slagtningen, altså frem for alt oksehaler, hvorimod kalkungumpe er dele af en vare, som i handelen er kendt under betegnelsen »backs and necks«, altså som udskåret fjerkræ. Også forbundsfinansministeriet, som har interveneret i sagen, hævder, at kalkungumpene ikke er slagteaffald. Ifølge dette ville enhver anden kvalificering især stride mod ordlyden af Kommissionens førnævnte forordning nr. 79/66, af 29. juni 1966 (ABl., side 2176). — Heroverfor står de appelindstævntes opfattelse, hvorefter bestemmelser, som EØF-Kommissionen har sat i kraft på en senere dato, i dette tilfælde forordning nr. 79/66, ikke har nogen betydning for deres tilfælde. De mener, at der, dersom man alligevel tog dem i betragtning, indirekte kunne drages den konklusion heraf, at kalkungumpene skal betragtes som slagteaffald på grund af deres ringe værdi.

Da de er haler i ordets zoologiske betydning, er de førnævnte forklarende bemærkninger til toldposition 02.02-C desuden anvendelige på dem, altså en definition, som skal benyttes, fordi den da gældende afgiftstarif ikke indeholdt nogen som helst begrebsbestemmelse af spiseligt slagteaffald.

For Bundesfinanzhof bliver problemet følgelig at få fastslået, hvorledes fællesskabsretten skal fortolkes i nærværende tilfælde. Afgiftsbeløbet og dermed tvistens afgørelse afhænger af besvarelsen af dette spørgsmål. Da Bundesfinanzhof ifølge ordlyden af EAF-traktatens artikel 177, stk. 3 ikke er beføjet til at fortolke fællesskabsretten, har den ved kendelse af 30. juli 1969 udsat sagen og anmodet Domstolen om at træffe en præjudiciel afgørelse vedrørende følgende spørgsmål:

»1. Skal artikel 14 i forordning nr. 22 af 4. april 1962 fra Rådet for Det europæiske økonomiske Fællesskab, hvorefter medlemsstaterne træffer alle forholdsregler for at tilpasse deres ved lov og administrativt fastsatte bestemmelser, således at denne forordning, hvis ikke andet er bestemt, kan finde anvendelse fra 1. juli 1962 at regne, forstås således, at medlemsstaterne er berettiget og forpligtet til gennem nationale bestemmelser at præcisere hvilke produkter, der er pålagt afgift (forordningens artikel 1), og afgrænse disse fra hinanden?

2. I tilfælde af, at spørgsmål I besvares benægtende:

Skal artikel 1 i Rådets forordning nr. 22, hvori visse af den fælles toldtarif omfattede varer omtales, fortolkes således, at den nationale lovgiver har adgang til at fortolke disse varebegreber, da varebegreberne i en toldtarif gør en fortolkning nødvendig?

3. I tilfælde af, at spørgsmål 2 besvares benægtende:

Skal kalkungumpe anses for rygge (rygdele) eller andre dele af fjerkræ i betydningen af i artikel 2 i forordning nr. 77 af 23. juli 1962

fra Kommissionen for Det europæiske økonomiske Fællesskab (således som den blev ændret ved artikel 1 i nævnte Kommissions forordning nr. 136 af 31. oktober 1962) eller spiseligt slagteaffald i betydningen af denne forordnings artikel 3?«

Firmaet Bollmann, Forbundsrepublikken Tysklands regering og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber har i overensstemmelse med artikel 20 i EØF-statutten for Domstolen, indgivet skriftlige udtalelser vedrørende disse spørgsmål.

Herudover har de afgivet udførlige indlæg under den mundtlige forhandling.

Lad os se på, hvilke svar der er passende i lyset af de forskellige opfattelser, som er gjort gældende.

Besvarelsen af de stillede spørgsmål.

1. Vi vil som den tyske regering, Kommissionen og i det væsentlige også firmaet Bollmann undersøge de 2 første spørgsmål under ét.

Domstolen vil erindre de forskellige meninger, som blev fremført i den forbindelse. *Forbundsregeringen* finder i det store og hele, at medlemsstaterne er beføjet til at fortolke og præcisere de pågældende fællesskabsforordninger, da disse i det foreliggende tilfælde ikke indeholder tilstrækkelige oplysninger, og Fællesskabet således åbenbart endnu ikke har gjort udtømmende brug af sin lovgivende magt med hensyn til tariferingen. Bortset herfra er det ifølge forbundsregeringen klart, at varebetegnelserne i forordning nr. 22 henviser til den fælles toldtarif og dennes anvendelsesprincipper og således også til den herfor nødvendige interne udfyldningsvirksomhed. Herimod hævder firmaet Bollmann, at Fællesskabet allerede i overgangsperioden har enekompetence med hensyn til tarifferne for varer, der henhører under markedsordningerne. Ifølge firmaet er der ingen tvivl om, at beføjelsen til at udstede bemærkninger vedrørende tariferingen er forbeholdt Fællesskabet. Firmaet Bollmann hævder, at de på området eksisterende fællesskabsretlige tariferingsbestemmelser i øvrigt er tilstrækkelige, og navnlig at artikel 1 i forordning nr. 22. ikke nødvendiggør nogen bemærkninger. Heraf følger, at medlemsstaterne ikke kan anses for berettigede til at udstede *nye* tariferingsregler, der vil kunne bringe retsenheden i fare. Allerhøjest forbliver de nationale forklarende bemærkninger, som eksisterede allerede før den fælles markedsordnings ikrafttræden, anvendelige, for så vidt de er forenelige med fællesskabsretten. Endelig ligger *Kommissionens* opfattelse nærmere firmaet Bollmanns mening uden dog- at falde fuldstændigt sammen hermed. Kommissionen anerkender faktisk lovligheden af forholdsregler, som den nationale lovgiver vedtager for at lette anvendelsen af fællesskabsretten, og følgelig også af nationale fortolkningsregler vedrørende fællesskabsrettens generelle betegnelser. Den betoner dog, at medlemsstaterne ikke har nogen ret eller nogen skønsmæssig beføjelse til at henføre bestemte produkter til bestemte toldpositioner.

Jeg må, inden jeg forsøger at besvare de stillede spørgsmål på baggrund af disse forskellige opfattelser, først understrege et væsentligt princip. Der er faktisk ingen tvivl om, at de fælles markedsordninger kun kan fungere, dersom deres ensartede anvendelse sikres i hele Fællesskabet. Man kan navnlig ikke tillade undtagelser fra det princip, at de samme produkter overalt skal være pålagt samme afgiftssatser, hvis man skal undgå, at markedsordningernes mekanisme udsættes for alvorlige forstyrrelser, og især at der forekommer omlægning i handelen med tredjelande, hvorom det jo drejer sig i hovedsagen. — Sådan set kan man sikkert ikke betvivle rigtigheden af firmaet Bollmanns og Kommissionens opfattelse, altså den opfattelse, hvorefter medlemsstaterne har overført deres suverænitet til Fællesskabet med hensyn til at fastsætte tariffer for varer under markedsordningerne. Hvis denne opfattelse slår til, er det tillige sikkert, at medlemsstaterne i princippet ikke længere har en egen skønsmæssig beføjelse til at udstede bindende juridiske regler på området. Det er nemlig Fællesskabet, der skal løse de opdukkende tariferingsspørgsmål, som det også — hvad firmaet Bollmann har påvist i sit skriftlige indlæg — allerede faktisk har været tilfældet i talrige lovgivningsakter siden 1962.

På den anden side må vi også erkende, at tariffer, herunder afgiftstarifferne, almindeligvis indeholder generelle varebeskrivelser, som til stadighed giver anledning til tvivl og vanskeligheder ved anvendelsen. Dette synes også at være tilfældet for de her omhandlede varer, som det fremgår af det sagsforhold, der ligger til grund for hovedtvisten.

Man kunne således med rette spørge, om ikke selve forholdets natur implicerer, at medlemsstaterne har en beføjelse til at forklare og afgrænse varebeskrivelserne uanset Fællesskabets principielle suverænitet med hensyn til at fastsætte tariffer, i hvert fald så længe der mangler en præcis og detaljeret fællesskabsregulering. Dette er, som vi har hørt, forbundsregeringens these. Det er imidlertid let at påvise, at den ikke kan få medhold heri. Det fremgår af hele det her afgørende system, at det, uanset de generelle varebeskrivelser i forordning nr. 77, er selve fællesskabsretten, som i sidste instans fastsætter den præcise tarifering af den pågældende vare. Det er i denne henseende af afgørende betydning, at angivelsen af varerne i forordningerne nr. 22 og 77 overfører nomenklaturen i den fælles toldtarif, altså henviser til den fælles toldtarif, som på sin side som bekendt bygger på Bruxelles-nomenklaturen. De forklarende bemærkninger til Bruxelles-nomenklaturen kan således, som Kommissionen har bekræftet, være en god hjælp ved fortolkningen. Rådet har endvidere ved sin beslutning af 13. februar 1960 givet tariferings- og fortolkningsregler vedrørende den fælles toldtarif. Endelig indeholder artikel 8 i selve forordning nr. 77 en særlig tariferingsbestemmelse, hvis indhold jeg senere vil vende tilbage til. — Alt dette tillader mig i virkeligheden at fastslå, at fællesskabsretten i nærværende sag er komplet, uden huller og, som firmaet Bollmann har udtalt, „self-executing". Selv om der mangler detaljerede regler om tariferingsspørgsmål i fællesskabsretten, må man herefter frakende medlemsstaterne enhver sådan skønsmæssig beføjelse på området, som forbundsregeringen, idet den fremmaner et billede af fællesskabsretten som et grovmasket net, påberåber sig for sit vedkommende, dvs. entydigt udelukke en margen for vedtagelsen af nationale tariferingsbestemmelser med bindende virkning.

I overensstemmelse med Kommissionen og i modsætning til firmaet Bollmanns opfattelse kunne man allerhøjst gøre *én* indskrænkning i den foran udviklede these. Hensynet til administrationen bevirker vel, at det er umuligt at komme uden om præcise og detaljerede enkeltreguleringer, fordi sådanne garanterer ensartetheden i forvaltningsudøvelsen og letter denne. Det synes således forsvarligt at tillægge medlemsstaterne ret til at udstede forklarende bemærkninger til afgiftstariffen, endog sådanne, som går ud over det umiddelbare indhold af fællesskabsteksterne. Men der kan ikke herved (og dette er afgørende) være tale om endeligt bindende akter, og der må gælde det forbehold for dem, at de skal være forenelige med de forud gældende principper i fællesskabsretten om tarifering. Med denne væsentlige begrænsning kan man anerkende, at medlemsstaterne har ret til at fastsætte bemærkninger, idet en sådan ret ikke medfører nogen fare for den ensartede administrative praksis i Fællesskabet og ikke giver nogen mulighed for manupulation på nationalt plan, hvilket måtte befrygtes, dersom man overlod til medlemsstaterne skønsmæssigt at løse tariferingsproblemerne. Man kan i øvrigt så meget lettere beslutte sig for denne opfattelse, som medlemsstaterne i praksis synes at forhandle sig til rette indbyrdes og med Kommissionens eksperter, inden de udsteder sådanne forklarende bemærkninger. — Det forekommer mig imidlertid tvivlsomt, om Bundesfinanzhof ved formuleringen af sine spørgsmål har haft sådanne bemærkninger af oplysende karakter for øje.

Når jeg kunne udlede min opfattelse vedrørende Fællesskabets tariferingsbeføjelse af den ved forordningerne nr. 22 og 77 indførte ordning eller, om man vil, af den måde, hvorpå artikel 1 i forordning nr. 22 præsenterer de varer, den finder anvendelse på, påhviler det mig herudover at godtgøre, at man ikke kan retfærdiggøre et andet resultat under henvisning til *artikel 14* i forordning nr. 22 (som ligeledes er anført af Bundesfinanzhof). Som bekendt bestemmer artikel 14 i forordning nr. 22: »Medlemsstaterne træffer alle forholdsregler for at tilpasse deres ved lov og administrativt fastsatte bestemmelser, således at forordningen, hvis ikke andet er bestemt heri, effektivt kan finde anvendelse fra den 1. juli 1962«. — Det er faktisk Kommissionens fortolkning af denne artikel, som fore-

kommer mest relevant. Ifølge den er formålet med artikel 14 og andre lignende bestemmelser, der almindeligvis forefindes i alle markedsordningerne, først og fremmest at sikre afløsningen af tidligere bestående ordninger; altså at understrege for medlemsstaterne, at de skal afskaffe modstridende intern ret. I øvrigt omhandler artikel 14, stadig ifølge Kommissionen, det samarbejde mellem medlemsstaterne og Fællesskabets institutioner, som er nødvendigt inden for rammerne af de fælles markedsordninger, dvs. den opdeling af arbejdet, som er uundværlig efter markedsordningerne. I virkeligheden træffes de nødvendige *centrale* beslutninger jo ifølge markedsordningernes system af fællesskabsinstanserne, medens udførelsen på det administrative plan påhviler medlemsstaterne.

Således betragtet tilsigter artikel 14 i forordning nr. 22 og lignende bestemmelser hovedsagelig at skabe de nødvendige administrative forudsætninger for iværksættelsen af de fælles markedsordninger. Hertil hører forholdsregler som betegnelsen af de kompetente myndigheder, fastsættelsen og udregningen af visse priser, meddelelsen af licenser, omregningen af de i regningsenheder angivne afgiftssatser, deres beregning ved anvendelsen af visse koefficienter etc. Derimod kan man ikke i noget tilfælde antage, at artikel 14 indeholder et mandat, som giver medlemsstaterne beføjelse til at udstede tarifbestemmelser, altså bestemmelser, der går ud over, hvad der kan anses for tilladelige opregninger af og bemærkninger til toldpositioner med henblik på en lettelse af administrationen i den tidligere omtalte betydning.

I korthed kan man herefter sige om Bundesfinanzhofs to første spørgsmål, at beføjelsen til at fastsætte tariferingen for de i forordning nr. 22 betegnede varer blev overført til Fællesskabet fra denne forordnings ikrafttræden. Efter fællesskabsretten alene bestemmes den toldposition, som varerne skal henføres under. Der findes intet spillerum for nationale bemærkninger med bindende virkning. Med dette forbehold kan staterne imidlertid offentliggøre bemærkninger for at lette det administrative arbejde.

2. Når det herefter står fast, at de omtvistede varers tarifering i sidste instans sker efter Fællesskabets bestemmelser og ikke efter bemærkninger udstedt af medlemsstaterne, er det ligeledes nødvendigt at besvare det tredje spørgsmål. Herved vil det vise sig (en passant), om den i henvisningskendelsen nævnte afgiftstarifoplysning, som blev meddelt efter importen, stemmer overens med fællesskabsretten, eller om det er korrekt at foretage en tarifering i overensstemmelse med de forklarende bemærkninger til den tyske toldtarif, som firmaet Bollmann har påberåbt sig. Jeg gentager, at Bundesfinanzhof kort sagt ønsker at få at vide, om kalkungumpene enten er »rygge«, »udskåret fjerkræ« eller »spiseligt slagteaffald«. Disse er de tre toldpositioner, som den indførte vare på tidspunktet for sin fortoldning kunne henføres under i henhold til artikel 2 i forordning nr. 66, som ændret ved artikel 1 i forordning nr. 136, og i henhold til artikel 3 i forordning nr. 77. Efter omstændighederne var de anvendelige omregningskoefficienter 0,75 (»rygge og halse«), 1,25 (»andre varer«) og 0,46 (»spiseligt slagteaffald«). På grundlag af disse koefficienter skulle afgiften bestemmes under hensyn til de for slagtede kalkuner fastsatte afgiftsbeløb. — De tre involverede parters forestillinger med hensyn til det tredje spørgsmål kan resumeres meget enkelt: firmaet Bollmann mener, at kalkungumpene er spiseligt slagteaffald, Kommissionen og forbundsregeringen er derimod af den opfattelse, at det er positionen »rygge og halse«, som bør finde anvendelse her.

Jeg vil herefter nærmere undersøge de fremsatte anbringender.

Som firmaet Bollmann med rette understreger, må man først og fremmest tage stilling til, om Domstolen ikke i stedet for eller parallelt med en fortolkning af retten bliver anmodet om en inden for rammerne af forelæggelsesproceduren utilstedelig ret*sanvendelse*. — Dette spørgsmål kunne være interessant i betragtning af forbundsregeringens bemærkning om, at man kan forestille sig tilfælde, hvor en større del af ryggen udskæres sammen med selve gumpen, hvor varen altså forkert betegnes som »gump«. I virkeligheden behøver jeg ikke at beskæftige mig med dette identificeringsproblem med hensyn til varen, men kan i forelæggelsessagen gå ud fra, at hovedtvisten drejer sig om virkelige kalkungumpe som for-

udsat af importøren og i de sagkyndige vurderinger, som han har fremlagt hertil. — I øvrigt må Domstolen ikke, og det er hovedsagelig dette, firmaet Bollmanns bemærkning sigter til, foretage retsanvendelse derved, at den direkte tariferer kalkungumpene. Også denne bemærkning synes relevant, efter som Domstolens opgave i realiteten er begrænset til en fortolkning af de omtvistede begreber fra fællesskabsretten for på den måde at gøre det muligt for den nationale dommer at foretage en adækvat tarifering. Jeg er imidlertid tilbøjelig til at tro, at man ikke bør lægge en overdreven forsigtighed for dagen på dette punkt. Jeg er overbevist om, at intet hindrer Domstolen i direkte at løse spørgsmålet om henførelsen (naturligvis under angivelse af de herfor afgørende grunde), således at den ikke begrænser sig til omstændeligt og abstrakt at definere de begreber, som den er blevet anmodet om at fortolke, og overlader det til den nationale dommer selv at foretage henførelsen i henhold til denne definition. Hvordan det end forholder sig, er det på dette grundlag, at jeg agter at fortsætte min undersøgelse.

Med hensyn til spørgsmålet om tariferingen i egentlig forstand, som firmaet Bollmann under de mundtlige forhandlinger erklærede for løst, i det mindste i det omfang kalkungunpene utvivlsomt udgør en spiselig vare, vil jeg minde om, at forbundsregeringen og Kommissionen mener, at udtrykket »slagteaffald« er afgørende for varernes korrekte henførelse. Idet de understreger begrebets ordrette betydning, mener de at måtte stille det spørgsmål, hvad der normalt er tilbage af dyret efter en almindelig slagtning, når man først har fjernet de dele, som normalt er bestemt til salg: kun dette kan betegnes som slagteaffald. De konstaterer, at intet land inden for Fællesskabet i nærværende tilfælde anser gumpe som særligt affald, der fremkommer ved slagtning og partering af kalkuner. Da det imidlertid er den herskende sædvane i Fællesskabet, som er afgørende, kan man ikke — således fortsætter de — betragte kalkungumpe som slagteaffald. Det har ingen betydning, at det forholder sig anderledes i oprindelseslandet (De forenede Stater), hvor der, ifølge firmaet Bollmanns erklæringer, på grund af forbrugernes mere raffinerede vaner ikke er nogen tvivl om, at kalkungumpene almindeligvis skæres fra dyrets krop ved slagtningen og ikke blot på de fremmede importørers udtrykkelige bestilling.

Det er faktisk ubestrideligt, at denne forklaring virker besnærende. Men når alt kommer til alt, har man indtryk af, at forbundsregeringen og Kommissionen har lagt for stor vægt på selve slagtningen i forhold til den gældende handelsbrug (som Kommissionen ligeledes omtaler). — Det samme gælder i øvrigt med hensyn til Kommissionens bemærkning om, at forordningerne nr. 76 og 77 som typisk slagteaffald fra høns og kyllinger angiver hoveder og fødder men ikke gumpe. I virkeligheden kan man ikke drage nogen definitiv konklusion af denne — eksempelvise — opregning med henblik på tariferingen af kalkungumpe, fordi der i den henseende — og her er jeg enig med firmaet Bollmann — må lægges afgørende vægt på handelsbrugen.

Hvis vi nu forsøger at finde frem til handelsbrugen i dette tilfælde (hvorved vi selvfølgelig må holde os fællesskabsområdet og ikke de importerede varers oprindelsesland for øje), er det i sidste ende — overraskende nok i modsætning til hvad Kommissionen mener — den almindelige forbrugers opfattelse, der må lægges til grund. Værdien heraf afspejles på pålidelig måde i en vares markedspris. De af firmaet Bollmann opgivne tal, hvis eksakthed er ubetvivlet, er i den henseende nyttige. De sagkyndige udtalelser, som ligeledes er fremlagt af firmaet Bollmann, og hvorefter kalkungumpene i hvert fald nærmer sig til slagteaffald, er ligeledes nyttige. Disse forhold gør det altså muligt for mig uden yderligere undersøgelser at fastslå, at kalkungumpene almindeligvis inden for Fællesskabet betragtes som slagteaffald. For denne opfattelse taler ligeledes de forklarende bemærkninger til Bruxelles-nomenklaturen (som ordret stemmer overens med de tyske bemærkninger), altså tekster, hvorom jeg i mit svar vedrørende de to første spørgsmål har kunnet sige, at de kan være til hjælp ved fortolkningen af fællesskabsretten, idet den fælles toldtarif er baseret på Bruxelles-nomenklaturen. Ifølge disse forklarende bemærkninger er *haler* i virkeligheden slagteaffald. Da kalkunhalerne også er haler i udtrykkets zoologiske forstand, og da nævnte forklarende bemærkninger åbenbart ikke fæstner sig ved tingenes ydre form, er

der intet i vejen for, at kalkungumpe betragtes som slagteaffald lige som dyrehaler, der mest består af ben og brusk.

Dersom der herefter stadig skulle være tvivl, kan også tariferingsreglerne i artikel 8 i forordning nr. 77, som allerede er blevet behandlet ved undersøgelsen af de to første spørgsmål, medvirke til at løse problemet. Denne bestemmelse lyder nemlig således: »De øvrige i artikel 1, stk. 1 i Rådets forordning nr. 22 (. . .) opregnede produkter, der tilberedes på en måde, der afviger fra de i artikel 2 til 6 opregnede tilberedningsmåder, skal ved anvendelsen af denne forordning behandles som de produkter, hvis tilberedningsmåde ligger dem nærmest«. Jeg finder det også her nødvendigt — som foreslået af firmaet Bollmann — at fastholde handelsværdien som grundlag for bedømmelsen. Når jeg gør dette, er der imidlertid ikke længere den mindste tvivl om, at kalkungumpe mest ligner slagteaffaldet.

Endelig bekræfter også Kommissionens forordning nr. 79/66 af 29. juni 1966 (ABl., side 2176) min opfattelse om end ikke på afgørende måde. Som allerede nævnt har denne forordning indført en mere nuanceret skelnen med hensyn til de anvendelige afgiftsbeløb for husdyrfjerkræ, ikke mindst hvad angår begrebet »andre varer«. Således foreskriver artikel 2, stk. 2, litra f) for fremtiden en omregningskoefficient på 0,50 for import af »rygge, halse, rygge med hals, gumpe og vingespidser«; gumpene nævnes altså udtrykkeligt. — Man kunne ganske vist indvende, at det er afgørende, at denne forordning netop ikke anser gumpene som slagteaffald, men grupperer dem undker *én og samme* toldposition som rygge, halse etc. Dette argument ville imidlertid være forkert i dette tilfælde. For en tid, hvor der manglede en udtrykkelig tarifering af kalkungumpe, forekommer det mig vigtigere, at den herefter gældende udtrykkelige tarifering med dens for haler afgørende koefficient på 0,50, med hensyn til de efter forordningerne nr. 77 og 135 gældende satser, klart står nærmere slagteaffaldet (med en omregningskoefficient på 0,46) end »rygge og halse«, for hvilke der gjaldt en omregningskoefficient på 0,75. Man kan heri i det mindste se en bekræftelse på, at det er korrekt, som netop foreslået, at anvende tariferingsreglen i artikel 8 i forordning nr. 77. Man kan således uden at forsøge en generel definition af begrebet »slagteaffald« besvare det tredje spørgsmål med, at kalkungumpene skal anses som slagteaffald i henhold til den i 1962 herskende tarifsituation, når man tager hensyn til handelsbrugen og varens omsætningsværdi, som er lavere end for rygge og halse.

3. Herefter når jeg til følgende resultat:

Bundesfinanzhofs to første spørgsmål må besvares med, at medlemsstaterne, når henses til Fællesskabets enebeføjelse til at fastsætte tariffer for de af markedsordningerne omfattede varer, ikke har nogen som helst skønsmæssig beføjelse til at udstede bindende tariferingsbestemmelser, og at især artiklerne 1 og 14 i forordning nr. 22 ikke giver dem en sådan beføjelse. Så længe der ikke fandtes præcise enkeltbemærkninger inden for Fællesskabet, kunne medlemsstaterne imidlertid for at lette deres administration udstede sådanne bemærkninger til internt brug. Disse skulle dog være i overensstemmelse med fællesskabsretten, som tariferingsspørgsmål er uden huller og har forrang.

Svaret på det tredje spørgsmål synes at måtte blive, at kalkungumpene efter den på indførselstidspunktet gældende retstilstand skulle betragtes som slagteaffald, i betydningen af artikel 3 i forordning nr. 77, når henses til den herskende handelsbrug.